

LETO 1952

ŠTEVILKA 4

ZA SLOVENSKO SKUPNOST!

Že od nekdaj se Slovenci po svetu radi zbiramo skupaj. V prijetni domači družbi najdemo najlepše razvedrilo. Domača igra nam obudi spomine na življenje domačih vasi. Pesem slovenskih zborov nas razveseli in v velikih prireditvah najdemo poguma, da delamo in se žrtvujemo pri društvih naprej.

Poletni meseci nas bodo tudi letos dvignili na razna romanja in skupne izlete. Povsod se kaže nova volja do življenja. Iz mrtvila lezemo, jasni se in po starih preizkušanih življenjskih smernicah se nam odpira nova pot sredi novih časov.

„Ko bo izumrl naš rod, bo slovenska skupnost izumrla,” mislijo nekateri. To jih moti, da bi znova poprijeli za delo. Takim odgovarja dr. Odar v argentinskem „Duhovnem življenju” takole:

„Delajmo! Pa bo prišel konec? Ali tisti, ki gre zjutraj na delo, ne ve, da bo nekoč umrl, morda še danes? Ali bo zato delo opustil? Kdor gre opoldne jest, ve, da bo zvečer spet lačen. Ali bo zato govoril,

saj se ne spleča jesti, zaleže le za par ur?!

Slovenska izseljenska družba je velika dobrota za slovenske izseljence!”

Da, slovenska družba je za nas dobrota. Srečanje z znanci in prijatelji nas spominja na domovino. Domača zabava je najlepša zabava. Res je, da morda od domačih ljudi ni dobil vsak, kar je pričakoval, toda veliko je prejel. Gorje človeku, če je sam. Tudi za našo vero in poštenje je slovenska družba velika opora. Po tujih krajih se nam zdi cerkev tuja, duhovnik tuj, okolje velikokrat versko mlačno in nemoralno. Domača izseljenska skupnost nam je pri tem v pomoč, da lažje ostanemo zvesti vsemu, kar sta nas učila dobra oče in mati v naši mladosti.

Zato, bratje in sestre: naprej! Pogumno in požrtvovalno naprej za našo slovensko skupnost! Vsak lahko po svojih močeh kaj doprinese za našo domačo skupnost v tujini. Nam in rojakom bo to v korist, slovenskemu imenu bo v čast.

Bratje in sestre, naprej!

V POLETNI SENCI

Poletno sonce me skoraj vsako nedeljo popoldne zvabi v sosednjo vas. Kališnikov Nace je tam. Stara znanca sva. V njegovi družini se počutim kot doma. Ni sicer več tak junak, kot je bil. Dolga leta so pretekla, odkar sva se prvič srečala na rudniškem dvorišču. Dolga leta in ta so ga izpremenila. Nima več moči, ki jo je imel. Ostal je pa še vedno dobričina in vsakega rojaka rad sprejme, če potrka na njegov dom.

Mahne jo v klet in kmalu postavi predte steklenico domačega sadjevca. Sadovnjak za hišo mu obrodi vsako jesen lepo količino sadja. Stisne ga in naredi mošt, ki človeka vse drugače „potrošta” kot vino ali pijače, kupljene po trgovinah.

Pri Nacetu se zberemo in v hladni senci sedaj poleti pomodrujemo. Dolinarjev Franc zmeraj kakšno veselo pove. Zadnjič je pravil, kako je krompir kuhal po Argen-

tini. Matičarjev Jur rad obuja spomine, kako so včasih na Dolenjskem lovili polhe. Plahtar je pevec, da je malo takšnih.

Nacetova Jerica je pripravna ženska. Kjer je pijača, mora biti tudi jedaja, pravi. Ima delo z otroki, a najde vedno čas, da nam nareže šunke in kruha. Včasih postavi na mizo celo krožnik domače potice, potresene z oreh.

Lepo in veselo je, kjer se rojaki zberemo skupaj. Tujci nas vprašujejo, zakaj smo Slovenci vedno veseli. Ej, zato smo veseli, da si žalost preženemo, odgovorimo in veselo kakšno zapojemo.

z.

O svetem Jakobu

Po navadi je največja vročina okoli sv. Jakoba (25. julija). V Cerkljah pri Kranju pravijo, da sv. Jakob priklada „zaglavnike“, t. j. dobele kose grčavega lesa. V Hotedrščici pri Logatcu pravi sonce žitu: „Zori ali pa zgori!”

Pri sv. Križu pri Litiji pravijo, da „kolkor tednov po kresu kukavica kuka, toliko dni po sv. Jakobu še lahko ajdo seješ.” Takrat so zrela tudi prva jabolka, ki jim pravijo v Budini pri Ptujju „jakobšenci”, na Vrhniki pa „jakobčki”.

Ciganski otrok

Sirota jaz okrog blodim,
ubog cigansk' otrok,
v samoti tihi se solzim,
me čuva mili Bog,

Ko sem na vasi se igral,
nikdo ni maral me;
nikdo mi roke ni podal,
le vsak me karal je.

Sprejmite, prosim, me medse,
kako vas rad imam!
A rekali so mi smeje:
cigan naj bo le sam.

Zato pa hodim v temni log,
kjer ptički žvrgole,
tam zabi tuge in nadlog
užaljeno srce.

Ne greim več tja v temni log,
kjer rožice cveto,
v prekrasni svet me kliče Bog,
kjer angelci pojo.

Pojo, da žalost kratka je,
da se srce umiri,
al' večna radost sladka je,
tam nihče ne trpi.

Narodna

Pravilna razlaga

Lenčka ni več tako preprosto vesela kakor prej. To je od takrat, odkar zahaja k njej Čehinja Nevenka. Ta ji je prodala svetopisemsko knjigo. Odtlej me Lenčka večkrat vpraša kaj iz sv. pisma. Celotake reči me sprašuje, ki bi jih vendar morala vedeti že iz ljudske šole.

Zadnjič ji nisem mogla več molčati. „Lenčka! Ne bodi neumna in ne poslušaj vsega, kar ti pravi Čehinja. Če bi bila ta ženska res globoko verna, bi ne delala tako s svojim možem.”

„Da, ali besedo božjo moramo poznati. Zakaj bi ne smela brati sv. pisma?”

„Ne rečem, da ne smemo brati sv. pisma. Moj oče nam je doma večkrat bral iz debelih knjig Mohorjeve družbe. To so bile zgodbe sv. pisma in vsi smo ga z zanimanjem poslušali. Nedavno je izšla v Trstu nova izdaja evangelijev, da bi jih naši ljudje laže razmišljali. Vendar je treba znati sv. pismo prav razlagati.”

„Saj zato tako rada poslušam Nevenko, ki zna vse kot kakšen študiran človek.”

„Kje pa veš, da ti prav razlaga? Le tisto ponavlja, kar ji povedo drugi. In to je včasih tako neumno, da res ne vem, kaj bi o njej mislila. Spomnim se še, ko je oče bral

iz Zgodb, da je rekel sv. Hilarij: „Vsi krivo-
verci iščejo v sv. pismu dokaze za svoje bo-
gokletne nauke.” Pravijo tudi, da prote-
stanti samo štiri besede iz Evangelija raz-
lagajo kar na 200 različnih načinov. Vidiš:
vsaka glava svojo slamo mlati.”

„Eden mora le prav imeti. Sicer bi Jezus
ne učil ničesar. Saj je vedel že vnaprej, da
bo taka zmešnjava, da ljudje ne bodo ve-
deli, kdo prav uči.”

„Čisto prav govoriš. Jezus je to vedel
vnaprej. Zato je šolal apostole in učence.
Tem je izročil svoj nauk, da ga čuvajo in
prav razlagajo naprej. Tem je treba slediti,
ne pa vse mogoče ptičke poslušati, kako po-
jejo, in ugibati, kateri poje prav. Potem bi
vsak tistega izbral, ki poje po njegovih že-
ljah. Srca so različna in želje tudi.”

„Kaj niso prvi kristjani vsi širili krščanski
nauk?”

„Seveda. Tudi danes ga moramo vsi učiti.
Starši otroke, prijatelji prijatelje in tako
dalje. Vendar je Kristus izbral vodnike te-
ga poučevanja. Izbral je apostole in med
apostoli je določil poglavarja. „Pasi moja
jagnjeta!” je rekel Petru. On in apostoli in
njihovi nasledniki morajo predvsem učiti.
Njim je tudi zajamčil, da bodo nauk pravil-
no učili: „Jaz sem z vami vse dni do
konca sveta (Mt 28, 20).”

Lenčka ni rekla nato ničesar. Povedala
sem ji še to:

„Kristus je Petru še posebej kot pogla-
varju apostolov rekel: „Ti si Peter-Skala,
in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in

peklenška vrata je ne bodo premagala (Mt
16, 18). Karkoli boš zavezal na zemlji, bo
zavezano v nebesih (Mt 19).”

„Saj Nevenka tudi to ve, a ona vse to
drugače razlaga.”

„Ona je taka kot tista mati, ki je še sina-
morilca hvalila in je govorila, da njen sin
ni zmožen koga ubiti, čeprav je bilo dovolj
izpričano, da je njen sin res morilec. Ne-
venka se je zagledala v tiste ljudi, ki ji ta-
ko razlagajo. Čim bolj jih poslušam, tem tež-
je razložiti, imajo prav ali ne. Če ji bodo
rekli, naj skoči v vodo, bo prav gotovo tudi
to storila. Veruje ljudem, ki nimajo nobe-
nega jamstva od Boga, da bodo prav go-
vorili.”

Lenčka končno ni vedela, kaj bi rekla
na to. Odšla je.

Danes popoldne je bila spet pri meni.
Razmišljala je moje besede in sedaj mi je
prinesla pokazat svoje Sveto pismo.

„Ti, ali je to res protestantsko sveto
pismo?” je vprašala.

Pogledam in vidim, da ni nikjer zapisa-
na beseda „imprimatur”. To je škofovo do-
voljenje, da se sveto pismo natisne. Pravim
ji: „Če je protestantsko, ne vem. Gotovo
pa ni katoliško, ker nima na prvih straneh
označenega škofovega dovoljenja za natisk.
Je vse mogoče, da v tej knjigi ni vse napi-
šano tako, kot je v originalu. Morda je celo
kaj popravljeno ali po svoje prirejeno. Ta-
ke knjige je bolje ne prebirati. Človeka sa-
mo moti.”

z.

„Izseljenec – katoličan”

„Tako se je podpisal nekdo v pod krinko:
„Bratstvo in Jedinstvo” skritem komuni-
stičnem listu, ki izhaja v Parizu, v junijski
številki pod člankom: „Gospodom okrog
Luči”.

Začenja: „Peščica nazadnjaških duhovni-
kov in njihovih pomagačev, ki se nikakor
ne morejo sprijazniti s tem, da je svet dan-
es odšel mnogo naprej, da si narod za na-
rodom utira pot v svobodo, v lepšo bodoč-
nost, je pred kratkim začela izdajati listič
„Luč”, takozvano glasilo Slovencev v tu-
jni ...”

Naj bo tu povedano, da se naš list ime-
nuje „Naša luč” – to pa zato, ker mi no-
čemo tavati v temi in da bi tistim, ki ho-
dijo v temi, prinesli luč in jih pripravili na
pravo pot. Enako je treba povedati, da ta
„listič” obsega 16 strani in se vzdržuje od
siromašnih ljudi in ne od ogromnega denar-
ja, katerega mečejo za propagando rde-
če države za njihove liste.

Peščica nazadnjaških duhovnikov: ali oni
izseljenec – katoličan nič ne bere ali pa sku-
ša prikriti resnico: ves svet ve, da je ravno
narobe: Ogromna večina duhovnikov je

ostala zvesta Kristusu in njegovi Cerkvi, je pa peščica nesrečnih sobratov, ki so — ali pod pritiskom ali zaradi kake ugodnosti — postali omahljivi in ne vedo, kaj bi naredili: in zanimivo je, da rdečkarji take duhovnike hvalijo v listih, v srcih pa jih smatrajo za falirane farje!

Nazadnjaški duhovniki: Kdo je bolj nazadnjaški kot tisti, ki zopet in zopet ponavljajo 100 in 100 let staro protifarško politiko! S starimi metodami se zaletavajo besno v Cerkev in njene služabnike in jih zgodovina prav nič ne izuči: da bi vsaj mislili na besede modrega Gamaliela, ki je judovskemu sodnemu zboru, ki je hotel uničiti Jezusovo Cerkev, rekel: **Izraelci, pazite pri teh ljudeh, kaj hočete storiti... zakaj, če je ta načrt ali to delo od ljudi, bo razpadlo, če je pa od Boga, jih ne boste mogli uničiti.** In kaj kaže zgodovina? Kje so preganjanci? Ali je Jezusov nauk in njegova Cerkev izbrisana iz zemlje? Kdo je torej nazadnjaški? Napadati duhovnike, Jezusovo Cerkev — to je v resnici silno nazadnjaško! — čeprav se to delo hoče skrivati pod lepimi imeni naprednosti, ljudske sodbe in modernega časa.

Mi pomagači, ki nas je veliko, bomo pa še naprej krepko pomagali našim izseljenkim duhovnikom za prekoristen list.

Dopisnik pravi, da si narod za narodom utira pot v svobodo, v lepšo bodočnost: To bo svoboda, ko ne bo več vere v Boga, neumrljive duše, večnosti: človek bo še samo delček stroja, katerega se vrže v smeti, ko se obrabi! To bo res lepa bodočnost!

Naši izseljenski duhovniki niso pozabili njihovih dolžnosti, ki jih jim nalaga njihov stan! Če znate samo zabavljati čez duhovnike in Cerkev, potem ste pa že silno veliko naredili za dobro delavcev, kaj ne? Naši izseljenski duhovniki ne uganjajo politike: če opozarjajo na zmoto brezverstva, je pa to njihova sveta dolžnost — in to ne spada v politiko. Pa če bi se vtikavali, s kakšno pravico pa se vi vtikavate v versko življenje? Saj menda prebirate vam sorodne liste iz domovine, ki pišejo, kako duhovniki zastrupljajo narod z vero, ki prinašajo brez sramu bogokletne slike in imenujejo

vero kot opojno pijačo, s katero se omamlja človek!

Dopisnik pravi dalje: Mi izseljenci dobro vemo, odkod in kam piha veter iz „Luči“. Tako tudi vsak dobro ve, da prihaja vse zabavljanje in vsi napadi v imenu „bratstva in edinstva“ iz samega sovraštva do vsega, kar je božjega!

Da je Naša luč prinesla članek, v katerem pravi, da se v domovini v bodoče verouk ne sme več poučevati v šoli, je kriv Slov. poročevalec sam: ta članek ponatisniti pač ni politika in še manj greh!

„Gospodje nočejo videti, kaj vse se je po vojni v Jugoslaviji naredilo...“ in „sami dobro vedo, kakšno je stanje pri nas doma, da je vsak dan boljše“. Kar se je dobrega naredilo, vsakdo rad pohvali — toda mi se le čudimo, če je tam tako sijajno, zakaj ta mož že davno ni pobral šila in kopita in ni že davno odšel domov? Zakaj se trdno drže tu še tisti, ki so mnoge priganjali, da se vrnejo domov? Ljubezen domovine se ne pokaže z lepimi frazami, ampak z dejansko pomočjo — in kdo naj prešteje vse pakete, katere smo poslali našim rojakom v pomoč!

Sicer pa nam povejte, koliko katoliških listov ima Slovenija s 95 odst. katoličanov? Kje je vse cerkveno premoženje? Koliko mašnih knjig je bilo že natiskanih, kje so katoliške tiskarne, kje katoliške knjigarne, katoliški domovi?

Tebi pa — tovariš — ki si napisal oni članek in se podpisal: Izseljenec-katoličan, povemo, da si pozabil — ali pa si nisi upal napisati še tretje besede na koncu: Izseljenec—katoličan-komunist: to je človek s popolnoma zmešanimi pojmi! Beri Slov. poročevalca, kaj piše o onih, kateri skušajo služiti dvema gospodoma! Če bi bil katoličan, bi pisal tudi v „Našo luč“ in ne bi tako nesramno pisal o naših izseljenkih duhovnikih, ki neumorno delajo za telesni in dušni blagor naših izseljencev. Bog daj, da bi se kmalu poboljšal in prišel iz teme v Našo luč!

Duha si bogatiš, če sprejemaš. Srce si bogatiš, če daješ.
(Viktor Hugo)

„Rerum novarum“

V zadnjih letih vedno pogosteje slišimo govoriti o „Rerum novarum“.

A zdi se mi, da malokdo med nami ve, kaj se pravzaprav skriva za to besedo. Skušal vam bom to na kratko pojasniti.

V tem listu smo že večkrat mimogrede omenili, kako je napredek v tehniki v 19. stoletju povzročil velik preobrat v socialnem ustroju družbe. Po eni strani je omogočil nastanek velikih podjetij, katerih kapital je rasel s silno naglico, po drugi strani pa je rodil nov stan, delavski stan, ki je bil kapitalu prepuščen na milost in nemilost.

Podjetniku se v tem času ni bilo treba bati ne sindikatov in ne javne oblasti. V vsem je bil svoboden, ker je vladalo liberalno načelo: „Vsak za sebe“. Nekateri so iskreno mislili, da bo iz tega načela zrastle splošna blaginja.

A to se ni zgodilo. V liberalnem gospodarstvu je strahovito trpel delavec, ker je bil prešibek, da bi mogel uveljaviti pri podjetniku svoje pravice. Bil je prepuščen samemu sebi. Pri sklepanju delovnih pogodb v tem „svobodnem“ gospodarstvu delavec ni bil svoboden, ker ga je stiska silila, da je „svobodno“ sprejel take pogoje, kot mu jih je narekoval podjetnik. Na račun delovskega stanu so se višile zlorabe, ki so prava sramota za to dobo. Socialna zgodovina nam poroča, kako so nežni otroci, dečki, deklice in žene v skrajno nezdravih in nevarnih okoliščinah morali opravljati 12, 14 in celo 16 urno delo za sramotno nizko plačo. O socialnem zavarovanju, kot ga poznamo danes, ni bilo niti govora. Kdor je bil ranjen, bolan ali izčrpan, je bil brez usmiljenja postavljen na cesto.

Tako je nastalo krivično ter za mir in sožitje v družbi nevarno stanje, da smo imeli na eni strani peščico bogatih ljudi, na drugi strani pa množice delavstva, ki jim je manjkalo najnujnejše.

Delavec se je globoko zavedal krivice, ki se mu je godila, a si ni mogel dosti pomagati, ker je bil ves tok časa proti njemu. Ni čudno, da so te krivične razmere izzvale nasilne upore, ki so postali prava nevarnost za družbo.

Marksovi duhovni sinovi, komunisti in socialisti, bi danes radi uveljavili očitek na račun katoličanov, da so bili oni prvi in edini, ki so se v 19. stoletju postavili v borbo za pravice delavskega stanu. Na ta očitek katoličani odgovarjamo, takole: Res je, da je bilo v 19. stoletju veliko katoličanov okuženih po zmotah te dobe, to je po liberalnih idejah. Papeži sami to priznavajo v svojih okrožnicah in tožijo, da verniki ne poslušajo in ne upoštevajo njihovih glasov.

Toda nič manj ni res, da je bilo veliko duhovnikov in laikov, ki so takoj v začetku 19. stoletja že pred nastopom socialistov spoznali in obsodili krivice, ki so se godile delavstvu ter so skušali temu stanju prineesti rešitve.

Res pa je tudi, da katoliška socialna misel ni bila izražena na enoten način. Neenotno pojmovanje posameznih socialnih

Meglíce so ležale

*Meglíce ležale
so bele po polju,
zvezde lesketale
so se na obzorju.*

*Na izhodu gôra
lahno je rdela,
pesem ptičke v gozdu
jasno zazvenela,*

*ko mi dal je oče
žuljavo desnico,
ko objel sem solzno
sestro, golobico,*

*ko poljubil mami
lice sem uvelo,
ko sem zadnjič gledal
rodno moje selo.*

*Srce mi prepolno
bilo je bolesti:
kot otrok sem jokal,
sam na tuji cesti...*

P. A., Francija

problemov je manjšalo učinkovitost njihove socialne borbe.

Zato je toliko večje važnosti pogumna, modra in jasna beseda Leona XIII., ki jo je 15. maja 1891. za ves katoliški svet izrekel v svoji okrožnici „Rerum novarum“.

Kar sta za komuniste in socialiste Marks-ova knjiga „Kapital“ in „Komunistični manifest“ iz l. 1848., to je za nas katoličane okrožnica Leona XIII. „Rerum novarum“. Ta okrožnica spada med tiste papeške dokumente, ki so izšli v kritičnih urah splošne nerazgledanosti in nesoglasja ter so za več generacij pokazali pot, po kateri morajo verniki hoditi. Za delavski stan so te papeževe besede postale „črne bukve“, kjer so

zapisane njihove svete pravice.

V tej okrožnici Leon XIII. z jasno besedo zavrača Marksov socializem in podaja katoliški nauk o lastnini. Govori o vlogi javne oblasti ter o načelih pravičnosti, ki jih je treba upoštevati pri delavskih pogodbah, in slednjič razpravlja o pravu stanovskih združevanj.

Vsi ti problemi se v svojem temelju našajo na moralna vprašanja, ki so izključno področje papeževe učeniške službe.

Nobenega dvoma ni, da se mora delavstvo v veliki meri tej okrožnici zahvaliti, da je v borbi za svoje pravice doseglo tako sijajne uspehe.

V. Ž.

(Dalje prihodnjič.)

Pismo srečne mamice

Predraga tetka!

Zdaj gre pa zares. Tetka našemu Marjančku! Zgodaj zjutraj v nedeljo je nastopila pri nas „huda ura“. Že v soboto sem čutila posebno utrujenost, kljub temu sem še vse stanovanje pospravila in pomila. Ko je napočil nov dan, so me odpeljali v bolnico in ni bilo še poldan, ko je zajokalo! Predstavili so mi krepkega fantka.

Kaj sem pa jaz med tem počela? Prej sem molila k Materi božji, nato sem s sinkom vred jokala! Vem, da je bil to višek največje sreče v mojem življenju. O, ko bi Ti tudi videla moža. Najina srca prekipevajo radosti ob tem, samo namta izročnem nežnem bitju, novem življenju. Mislim, da namu morejo razumeti samo še enako srečni starši. Res, kar ne dá se popisati to globoko doživetje! Vse bolečine so bile na mah pozabljene.

Domov sva prišla s sinom sedmi dan. Francelj, ljubeč očka, je postavil na mizo šopek krasnih rdečih nageljnov in naju sprejel in obsul z uso ljubeznijo. S tem trenutkom je posijal v najin domek najtoplejši sončni žarek, posijala sreča, veselje in poglobljena ljubezen!

Na praznik sv. Družine smo imeli krst. Mož je želel naj bo Márijan, ker je Marija moja patrona, drugo ime ima očkovo, tako da v otroku, še posebej prvorojencu, oba živiva. Za ta domači praznik nismo imeli velike pojedine: le malo potice sem spekla,

malo narezka in vina smo botrom postregli, da je bilo slovensko. Márijan je dobil za darilo lepo verižico s križcem. Zares lep in drag spomin!

Naš fantek je zdaj že šest tednov star. Kakšen korenjak je! Komaj ga še držim, da mi ne uide iz rok. Vedno se preteguje, ker hoče kmalu postati tako velik, kot je očka: z rokami krili, da ni varno blizu nje ga priti. Včasih se drži prav jezno, drugič našobi ustka v sladko češnjico, koj nato pa se široko nasmeje! Kolikokrat stojiva z možem ob sinku, zdi se nama, da se ga ne moreva nagledati in se radostiva ob vsakem njegovem gibu. Laske ima še vedno črne in dolge, goste in mehke kot puh. Očka ga kar s svojo brado „počeše“.

Vsake štiri ure se oglasi sinkov želodček. Če ni takoj pripravljena pápa, je zelo hud. Sicer ne joka, le kadar je lačen in žejen, pa umazan in moker noče biti. Bala sem se, kako ga bom odvadila od ponočnega obroka, ob 2. uri pa me je te skrbi kar sam rešil, ko je začel spat vso noč in to že teden dni tako. Njegova posteljnica stoji v predsobi, da ima zadosti zraka in še okno mu odpremo. Hodiva na sprehod lovit čisti zrak. Kako lepo je, ko otrok tako lepo napreduje!

Ko sva si s Franceljnom ustvarjala na tujem novo ognjišče, sem vsa zaskrbljena pred poroko potožila prijateljici zdravnici svoj strah, kako bova vzredila otroke, brez ka-

terih bi nama bil zakon brezpomemben, a jim ne bova imela kaj nuditi. Pa me je izkušena žena odločno potolažila: čim je otrok tu, so že dani tudi pogoji zanj! Danes sem o tem povsem prepričana. Hvalježna sem Bogu za vse in ga prosim le zdravja in varstva naši družinici.

Očka ima sinka seveda zelo, zelo rad! Pravi, da komaj čaka, da pride domov, in res koj zavije k sinku, pa se pogovarjata, poljubljata, kričita, pojeta in, pomisli, že tudi telovadita; kar vseč mu je, ko malo nategne svoje male ude. Vsak večer ga kopam. Kako veselo čofota po vodi in kako je hud, ko ga vzamem iz kadi. Bo kar pravi Slovenec!

Veseliva se že poletja, ko bomo hodili k

jezeru in v parke. Sinko bo že kobacal po travi, vriskal in jokal, da nam ne bo nič več dolg čas. Še bolj pa se veseliva časa, ko bo že shodil, ko bo začel poupraševati: kaj je to, zakaj je ono?!

Vidiš, tetica, tako se starši v otroku pomladijo, znova zažive prešerna otroška leta. Zato mi ne zameri, ko sem se tako razpisala. Oba s Franceljnom tako rada deliva svojo srečo s Teboj.

Sinko me že priganja, dobro, da sem na koncu pisma. Naroča mi za nepoznano tetko vse najboljše, pošilja drobčne poljubčke in Ti steguje ročico v pozdrav!

Poljublja Te Tvoja

Marica

Proslava v Lievinu

Težko bodo naši rojaki pozabili lepi praznik 25-letnice delovanja msgr. Zupančiča 27. aprila. Zujtraj v prostorni cerkvi ni bilo več prostora. Sprevod duhovščine je z našimi prapori na čelu stopil v cerkev. Msgr. Zupančič je nato daroval za vse rojake službo božjo v spremstvu slovenskih in francoskih duhovnikov. Po francoski pridigi je stopil na prižnico msgr. Grims in lepo pokazal pomen tega dneva. Za njim je posebni zastopnik franc. škofov msgr. Rupp prebral navzočemu ljudstvu brzojavko sv. očeta. Nato se je začel „ofer“, ki je trajal zelo dolgo. Vmes in med mašo so peli domači pevci, dokler se ni po zahvalni pesmi na koncu oglasil tudi merlebaški zbor „Slomšek“.

Popolndne je bila v dvorani velika prireditvev. Otvoril jo je g. Blaž Zupančič. Lievinški zbor je zapel: „Pozdravljen slavljeneec“, „Prečastiti bod' pozdravljen“ in „Mnogo že let!“ Sledile so častitke raznih kolonij. Vsaka je hotela slavljencu kaj darovati. Najlepši je bil dar, ki so mu ga izročile deklice: slika Blejskega jezera. Predsednik je razložil pomen slike: Pred vojsko je ponudil škof dr. Rožman msgr. Zupančiču v tem rajskolepem kraju faro, če jo hoče sprejeti. A ta se je odločil, da ostane rajši med svojimi rudarji. Naj mu sedaj slika kliče v spomin njegovo ljubezen do

izseljencev. — Tudi druge deklice in dečki so ga lepo pozdravili v lepi slovenščini. Do srca smo se nasmejali, ko mu je pet rudarčkov prineslo podobo sv. Barbare in so komaj nosili težke rudarske svetilke.

V pozdrav so spregovorili g. Čretnik iz Pariza, g. Kunstelj iz Anglije, g. Babnik iz Holandije, g. Tensudern iz Nemčije, g. Žakelj iz Belgije, poljski duhovnik in g. Jankovič iz Tucquegnieux. G. Ribič je deklamiral posebno pesem za to slovesnost, narakar so se oglasili pevci zbora „Slomšek“ in „Triglav“: „Dan's je Vaš veseli čas!“. Mešani zbor iz Sallaumines je zapel: „Oj slovenska pesem ti“, „Ko so tkali“, „Oglar“, „Se dan mračni“, „Tiha luna“, „Triglav“ in „Glejte, že sonce zahaja!“. Mladi oktet iz Liévina je lepo podal: „Kadar mlado leto“ in „Vsi so prihajali“. Igralci iz Brouaya so potem igrali dvodejanko „Križ v pragozdu“.

Po igri se je oglasil moški kvartet iz Brouaya s pesmimi: „Lepo je spomlad'“, „Pobič sem star“, „Na planine!“ 14 pevk v narodnih nošah iz istega kraja je za njimi lepo zapelo pesmi: „Bog in Slovenija“, „Slovo od domovine“, „Oj tičica z jasne višave“ ter izvirno pesem „Pogovor z domom“. Ko je končal svoj pozdrav še zastopnik francoskih katoliških delavcev, se je pokazal mešani zbor iz Brouaya in odlično

Drugo ne ostane

Svojim rojakom Prekmurcem napisal naš bralec iz Bongy / Loiret v Franciji.

Što bi moglo človeško srce in njegovo spačenost natenko razumeti! Mamo zapovedi božje, štere so nam za mirno in srečno življenje tak potrebne, ka či nam jih že Bog ne bi dao, bi si jih mogli sami dati. Mamo cerkveni zapovedi in poznamo dužnosti našega stana. Tudi znamo, ka nam Bog da večno srečo samo te, či to vse natenko opravljamo; ka nas zadene večna kaštiga, če velike reči prelomimo. Vse to znamo in vendar je mnogo katoličanov bilo in so ešče zdaj, ki sami radi in prostovoljno delajo smrtne grehe. Kak pa te grešijo tisti, ki v Boga ne verjejo, ki zato nemajo straha božjega! Zato je pa nej čudno, da je toliko greha na svejti! Močno se razširja poželenje oči, z njim pa lakomnost. Ešče bole pa se razširja gizdost našega življenja, z njim prevzetnost in nepokorščina, najbolje pa se razširja poželenje mesa, z njim nezmerina pijača in sake vrste nečistosti.

Vsa takšna dela so preveč odurna v očeh najsvetejšega Boga in najbolje vlečejo na ljudi srditost božo. Zvün tega pa zamašijo razum, da ne more gledati večnih resnic in

---

zapel: „Bog naj živi!“, „Pozdravljam te, savinjski raj“, „Veselo tovaršijo“, „Rožmarin“, „Večerni ave“ in končno „V zarji večerni“.

Večer je že bil res, ko je slavje zaključil msgr. Zupančič sam. Razšli smo se vsak na svoj dom s ponosom, kaj zmore pridno slovensko srce v tujini.

BRZOJAVKA, POSLANA V IMENU
SV. OČETA PIJA XII.

Vatikan mesto, 24. 4. 1952

Ob priliki 25-letnice duhovniškega delovanja monsignorja Valentina Zupančiča med slovenskimi izseljenci v Franciji mu Njegova Svetost očetovsko naklanja zaprošeni apostolski blagoslov in kliče nad vanega pastirja duš nadaljevanje obilnih milosti!

Montini, namestnik.

jih rad zataji. Zato pa ne čudno, da se z nečistostjo tüdi trpljenje širi po svejti.

Človek je z düše in tela. Düša bo živila na veka, telo pa je samo nikaj lejt tü, potem se pa povrne v zemljo. Šteri zasluži vekše poštenje: nemrtnoj düši ali pa tomi gnijlom tejlj? Šteri bi mogel biti gospodar in šteri lapec? Vsak dobro zna, ka je düša za vekše. Pa itak se grejšniki ne brigajo za njo, teli pa dajo vse, kaj želi.

Pride pa smrt. Kak mehur na vodi, človek premine s toga sveta. Telo je vrženo v jamo črvom za živeš, düša pa s praznimi rokami, brezi dobrih del in vsa prestrašena zavolo grehov, more iti pred nebeškega Sodnika. Ka bo z njimi, ki so se na tom svejti obrnoli od Boga, pa se Bog na onom svejti obrne od njih?

Koliko nevoščljivosti je med nami, koliko srdov in koliko gizdosti v srci in na teli, koliko krivice proti bližnjemi itd. Tüdi okoli nas je dosta takših, ka se briga za drugoga brezi potrebe, za sebe se pa ne zmislj. Či ravno bi brezi toga lejko živelj.

Drugo nam ne ostane, kak ponižno pokleknoti pred božim obrazom in si biti in psri, rekoč: Moj greh, moj prevelki greh!

Pesmica našega naroda pravi:

Düša se odpravljala,
pred nebeška vrata je šla,
močno je potrkala,
da jo Jezuš bi začül.

Jezuš jo je včasi čül,
vrata njoj je nej gor odprl.
„Idi, idi, düša ta,
kam si si zaslužila!“

Düša se odpravljala,
pred peklena vrata je šla,
tiho je potrkala,
da jo šatan ne bi čül.

šatan jo včasi čül,
vrata njoj je gor odprl:
„Odi, odi, düša sem,
sem si si zaslužila!“

F. T.

VESELI DOGODKI

Deseto poglavje

Umor je strašen zločin. Zakon tu ne pozna usmiljenja in navadno se uresniči pregovor „Zob za zob“. Tudi neki Slovenec je zabredel tako daleč, ker je bolj ljubil slabo družbo kakor Boga. Prošnjaja za pomiloščenje je bila odbita in nekega jutra so se znašli v njegovi celici sodnik s spremstvom, rabelj in duhovnik, da bi ga tolažil na zadnjo uro. Poslednja želja morilčeva je bila, da bi pokadil še eno svaljčico (cigareto). Urno so mu jo prinesli in duhovnik se je približal, da bi mu jo prižgal z gorečo svečo. „Kaj pa vendar mislite, gospod župnik,“ ga je zavrnil obsojenec, „ali ne veste, kaj tvega tisti, ki si s svečo prižiga cigareto?“ Gospod ni vedel, zato je zločinec nadaljeval: „Kdor si pri sveči prižiga cigarete, postane jetičen. Jaz sem se pa te grozne boleznii vedno varoval in se je bom, dokler bom živ...“ Pa naj kdo reče, da nesrečnik ni ohranil prisotnosti duha do zadnjega trenutka svojega življenja.

Enajsto poglavje

Pokojni nadškof dr. A. B. Jeglič je prišel s katehetom v šolo, da bi se prepričal, koliko verouka znajo učenci. „Verovati moramo, krščansko verovati. Ali veš, Pavel-

ček, kaj se pravi krščansko verovati?“ je začel kaplan. „Vse za resnico imeti, kar nam je Bog razodel in nam po sveti katoliški Cerkvi zapoveduje verovati“, je gladko odgovoril deček.

„Dobro povedal, prav dobro povedal“, je pripomnil prevzvišeni, „zdaj boš pa še to povedal, kaj pa je resnica, resnica, resnica.“ Tega pa Pavelček ni vedel. Velikanska zadrega v razredu. Nihče ni vedel in nadpastir je ponovil vprašanje: „Bo pa vendar kdo vedel, vedel kaj je resnica, resnica“.

Oči so se zasvetile drobnemu Franceljčku. Naglo vstane in pove tako glasno kakor more: „Kresnica je taka muha, ki se zadaj sveti.“ (Da bomo odkritosrčni, moramo zapisati, da je dečko to še bolj krepko in čisto po domače povedal.)

Naj bralci sami sodijo, kako so se po tem odgovoru držali prevzvišeni in drugi gospodje, jaz samo to vem, da tisti dan g. nadškof ni ničesar več izpraševal. Resno je pa premišljeval, kako težko je že otrokom razumeti resnico. Kako naj jo potem razumejo odrasli grešni ljudje, kako naj jo razumejo posebno takrat, ko — kljub temu, da se zadaj sveti — v oči bode. J. J.

Milčinski:

O županu, pastirju in ovčicah

Butalah je bil župan. Imel je pastirja in ta je nekoč gnal njegove ovce na pašo. Devetnajst jih je gnal na pašo, osemnajst jih je prignal spet domov.

Pa ga vpraša župan: „Ena manjka. Kam si jo dal?“

Pastir odgovori: „Saj so vse.“

Župan jih prešteje še enkrat: „Osemnajst jih je!“

Pastir: „Nak, devetnajst!“

Župan reče: „Ali si tako zabit, da ne ločiš števil, ali si tako trmast! Daj, stopi po občinske može, naj pridejo! Šestnajst jih je in še policaja pokliči, jih bo sedemnajst; midva sva dva, nas bo vseh skupaj devetnajst. Pa bomo zgrabili vsak svojo žival in če ne bo nobeden brez ovce, jih je devet-

najst, drugače jih ni.“

Tako se je zgodilo. Prišli so občinski može, šestnajst jih je bilo, in je prišel tudi policaj in jih je bilo z županom in pastirjem vseh skupaj devetnajst. Pa je dal župan znamenje: „Zdajle!“ in je vsakdo zgrabil najbližjo ovco. Može so bili poštene, nihče ni zgrabil dveh. In se je pokazalo: Vsakdo je imel ovco v rokah, le policaj je ostal brez nje.

„No, ali vidiš, trma trmasta!“ je rekel župan pastirju. „Policaj je brez ovce. Osemnajst jih je!“

Pa se je razhudil pastir: „Maram za policaja! Devetnajst jih je! Policaj je šema. Zakaj ni zgrabil ovce prej in o pravem času, dokler jih je še kaj bilo!“

LANSKO SLAVJE V MERLEBACHU

Te dni mineva obletnica lepe prireditve v Franciji ob srebrni maši msgr. Grimsa.

Srebrnomašniku

Pred četrtsotletjem v sončnem jutru jasnem
bili ste pozdravljen v vsem veselju glasnem.
Cerkev vsa z zelenjem bila je odeta,
mati križ nar'dila Vam je vsa prevzeta.
Vi pa v resnosti globoki
stopali ste s križem v roki.

Je utihnil dan veseli in zgubilo se je petje,
sam ostal je novomašnik, s križa snel je velo cvetje.
Pa se ni ustrašil teme, ni ga plašila samota,
križ mu bil je luč, zaščita, ko je šel na strma pota.
Bila so nemirna leta kot na morju sred' viharja,
a opešal ni v valovih, moč je črpal iz oltarja.

In ko danes v Merlebachu so zvonovi glasno peli,
klicali so že k srebrni sveti maši nas veseli.
Res je daleč rodno selo, daleč je poljan cvetoča,
ali nekaj je ostalo: z Vami srca so ljubeča.
Praznik Vaš je v tujem kraju ali vendar med Slovenci,
Bogu pojemo zahvalo stari, mladi izseljenci.
Iz vseh krajev skupaj zbrani
kličemo: Do maše zlate Bog Vas zdravega ohrani!

Antonija Rože, Tucquegnieux

LJUBKA KNJIZICA

Med našimi ljudmi v tujini sta se pojavili dve številki lista KATOLIŠKI MISIJONI v ljubki obliki male žepne knjižice na 80 straneh. Mi po svetu smo vedno radi brali, kako se godi temu ali onemu rojaku po svetu. Ta list prinaša pisma tistih naših izseljencev, ki so šli med tuje ljudi, da bi jim prinesli srečo prave vere. Popisuje navade raznih narodov v prikupni obliki. Kdor ga bere, se zave veličine poslanstva, ki ga imamo vsi, ki smo bili krščeni. Vsi moramo kaj storiti, da se razširi vera v Kristusa do zadnjega kotička zemlje. Vsi ne moremo iti misijonarit. Vsi pa lahko pod-

premo to važno akcijo, od Kristusa zaukazano, s tem da naročimo in podpremo list KATOLIŠKI MISIJONI. (Na leto stanejo 2 dol. Zanimajte se pri poverjenikih Naše luči).

NA RADIU boš slišal v slovenščini:

Vatikan — v četrtek in soboto ob 19. uri zvečer. V nedeljo „Verska ura“ ob 18. uri zvečer. Na kratkih valovih: 50.25; 31.10; 25.55 in 196 m.

Pariz — vsak dan od 19 do 19.20 na kratkih valovih 30.17; 41.89 in 110.4 m.

Trst II. na valu 306.1 m.

Ljubljana na valu 327.1 m.

Iz domovine

Čez našo domovino je šel konec maja val mraza, ki je napravil mnogo škode. Tudi krompir je ponekod ves pozebel.

V visoki starosti je umrl v Ljubljani največji slovenski filozof in katoliški ideolog dr. Aleš Ušeničnik, doma iz Skofje Loke na Gorenjskem.

Minulo je 15 let, odkar so fašisti zastrepili priljubljenega pevca in skladatelja, globoko vernega moža Lojzeta Bratuža.

Preganjanje vere gre žal kar naprej. Brezbožniki bi radi izbrisali sledove vere. Tako so predglačali krajevna imena, da ne bodo pričala o verski zavesti Slovencev. Slovenski poročevalec (19. 3. 52) pravi, da se bodo odslej preimenovali med drugimi tudi kraji: Št. Peter na Krasu v „Pivka“, Sv.

Križ na Vipav. v „Podnanos“, Sv. Miklavž na Štajerskem v „Vinski vrhovi“, Sv. Tomaž v „Kostanj“, Mala Nedelja v „Bučkovci“, Križevci v „Muropolje“.

Škof Vovk je kljub vsemu napovedal, da bo letos šel birmovat na deželo v dekanije Črnomelj, Novo mesto in Radovljico-levi breg. V pastirskem listu je konec aprila napisal yernikom, naj „junaško branijo načela vere“. Nato ga je napadla beograjska „Borba“. Tudi po radiu Ljubljana smo čuli, kako se norčujejo iz njega in smešijo versko prepričanje. „Ljudska pravica“ imenuje 31. maja 1952. škofo „šefe Cerkve“, „volkodlake na delu“ in podobno.

Domov je prišlo pogledat večje število izseljencev iz Združenih držav.

ZA SMEH IN KRATEK ČAS

Znal si je pomagati

Takole je neki Italijan zgoljufal svetega Antona. Mož je bil reven kmet in imel je prašička, ki se je po navadi pasel po dvorišču za bajto. Nekoč je vse pregledal — nič. Potem se je zatekel k sv. Antonu — nič. Obljubil mu je deset lir — nič. Obljubil mu je petdeset — nič ...

„No, pa naj bo v imenu božjem! Če dobim prašička, ga prodam in izkupiček dam za Kruh sv. Antona!“ je obljubil končno. Ni bilo pol ure in prašiček je že prikrulil iz bližnjega gozda. Ti šment ti!

Italijanček je takole izpolnil obljubo sv. Antonu. Zvezal je skupaj prašička in pa starega mačka, ki ni bil že za nobeno rabo. Oba je peljal na semenj in povedal kupcem: „Maček stane toliko in toliko (kolikor je bila takrat cena prašičem), prašiček pa pet lir, a kupiti moraš oba skupaj!“ Kmalu je prodal živali, nato pa v bližnji cerkvi odrajtal v puščico sv. Antona pet lir — ceno za prašička, kakor je obljubil. Potem je pomežiknil ljubeznivemu svetnikovemu kipu rekoč: „Zadnjič si ti mene potegnil, zdaj pa je bila vrsta na meni! ...“

(Iz „Ave Marija“)

PIJANEC

Omahnil je ob kažipot na cesti. „Zjutraj je kazalo na desno v Črniče, na levo v Batuje. Popoldne so deli že dve tabli za v Črniče, dve za Batuje. Zdaj se pa tablice kar vrte. Še domov ne najdem.“

TETA IN GENERAL

Že pred prvo vojno je nekomu umrla teta v bolnici v Pragi. Brzjavi je, naj truplo prepeljejo domov. In res. Pripeljali so krsto. Ko so krsto odprli, pa zagledajo namesto tete — ruskega generala v uniformi.

Hitro brzjavi spet v Prago. „Poslali ste ruskega generala. Kje je teta?“

„Če tete ni tam, je v Petrogradu!“ odgovorijo.

Mož brzjavi v Petrograd: „Kaj bom z generalom? Kje je teta?“

Ogovorijo mu: „Pokopljite na tihem generala. Teta pokopana včeraj v Petrogradu z najvišjimi vojaškimi častni v prisotnosti carja in velikih knezov“.

KLOBASA

Mesarjev sin gleda, kako se delajo klobase, in pravi očetu: „Oče zdaj vem, zakaj ima klobasa kožo.“ „Zakaj?“ „Da se ne vidi, kaj je v njej.“

RIBNIŠKA

Breznikov Tomaž ni bil s pametjo ravno preveč obdarjen. V mladih letih je služil pri kmetih za pastirja, ko pa se mu je zahotelo druge službe, je virgel vrečo s svojim 'bornim imetjem čez ramo in šel beračit po ribniških trgih in vaseh.

„Nuj, Tomažek, kako da beračiš?“ ga je ogorčila hišna gospodinja.

„Vejste, preljuba mama, tak rajveš sem! Petinosemdeset let sem že spounu, pa najmam ne očeta ne matere!“

(Iz „Pavlihe“)

MED NAŠIMI ROJAKI

ANGLIJA

† **Marija Onušič.** V noči na nedeljo 24. maja je nenadoma preminula na svojem stanovanju Mount Street v Londonu Marija Onušič, doma z Viševka pri Starem trgu pri Rakeku. V Anglijo je prišla že pred 14 leti ter je bila dolga leta uslužbenka pri brazilskem poslanstvu. Pogreb pokojnice je bil v četrtek 29. maja na pokopališče Strathem Park v Londonu. Na zadnji poti jo je spremljal tudi brazilski poslanik z osebjem poslanstva. Doma zapušča brata. — Naj počiva v miru!

Bedford: Med nami je že navada, da se spominjamo vsako leto vseh žrtev komunizma v naši domovi na skupnem sestanku v Bedfordu. Tako so se tudi letos zbrali zadnjega majnika Slovenci iz mnogih krajev Anglije. Dopoldan je bila sv. maša z govorom, primernim za to priliko. Popoldan so pa člani londonskega in bedfordskega odseka v veliki dvorani šole sester Sv. Duha priredili znano igr o „Župnik iz cvetočega vinograda“, ki je bila po svoji vsebini kar na mestu za ta dan. Pred predstavo je režiser g. Rehberger pojasnil, kar je bilo potrebno o igri. O pomenu tega dneva je govoril predsednik Slov. društva g. Sekolec. Igra sama je bila zelo dobro podana. Morda so motili dolgi odmori, a je bilo razumljivo, saj je bilo treba na novo postavljati vsak prizor na praznem odru. Tudi Angležem in Srbom, ki so se udeležili predstave, je ta zelo ugajala. — Pred odhodom je bila še skupna večerja. — Kot je bilo že javljeno, bodo marljivi člani prosv. odseka priredili 5. julija v dvorani St. Peter's Hall v Bedfordu z a b a v n i v e č e r.

BELGIJA

LIMBURG — LIEGE

V Eisdenu smo 18. maja praznovali **materinski dan.** G. Petelin je kot predsednik društva pozdravil navzoče. Mešani in mladinski zbor sta materam na čast zapela več pesmi. Med petjem sta nastopila z deklamacijami deček in deklica. Domači duhov-

nik pa je naslovil na navzoče materinskemu dnevu primerne besede. Zbora je vodil g. Štefan Rogelj, pri klavirju pa je bil njegov sin Vili.

Na povabilo Belgijcev je naš mešani zbor nastopil 29. maja na **kulturnem večeru v Neerpeltu.** Ob tej priložnosti so naši pevci prvič zunaj cerkve nastopili pred belgijsko javnostjo. Dobro so se zavedali poslanstva, ki ga imajo kot Slovenci v tujini. Potrudili so se, da bi po naši narodni pesmi čim dostojneje predstavili omiko našega naroda. Njihov trud ni bil zaman. Vse navzoče so z nastopom zelo navdušili in želi veliko pohvalo ter dobili lepo darilo. Lep vtis so napravile narodne noše, v katerih so prvič nastopili. Zid je prebit. Odslej bodo imeli še večkrat priložnost predstavljati naš narod pred tujo javnostjo. — Posebno priznanje zasluži g. Štefan Rogelj, ki za zbor žrtvuje ogromno truda.

Poroke: V znani Brečkovi hiši so imeli kar dve poroki. Gospa Terezija, vdova, je poročila Kaprušak Pavla, njena hčerka gđč. Terezija pa je stopila v zakon z g. Orban Mirkom. Obema paroma iskreno čestitamo in želimo obilo sreče.

Pogreb: Po mučni bolezni na raku je umrl g. Vinko Zvahte, doma blizu Maribora, star 56 let. Znan je bil kot vesten delavec in skrben družinski oče. Pred tremi leti ga je globoko potrla smrt njegove 16 letne hčerke Matilde. Težko preizkušeni ženi in hčerki smo z lepo pogrebno slovesnostjo pokazali sočutje, pokojniku pa bomo dokazali prijateljstvo z molitvijo za pokoj njegove duše.

Bolniki: V Leutu se zdravi ga. Žirovnik iz Eisdena. Trlepova hčerka je postala žrtev nesreče na cesti in se zdravi tudi v Leutu. Mali sinko g. Avsec Franca iz Zwartberga se zdravi v bolnici v Genku. Od težke poškodbe v jami je okreval g. Anton Kravanja iz Herve. Bolnike obiskovati je človekoljubno delo.

O koncertih v začetku avgusta boste posebej obveščeni. Nihče ne sme manjkati! Pokažimo, koliko nas je!

HAINAUT — NAMUR

Invalidna pokojnina rudarjev, ki so delali v rudniku najmanj 20 let, se more prejemati po novem zakonu v Belgiji do 65. leta starosti. Šele takrat moreš dobiti starostno pokojnino, razen če nisi napravil

s 55. letom posebne prošnje, da bi jo že prej prejemal: Z novo uredbo se bo maršikateri naš rojak okoristil.

V Tongrinne se je 6. 4. poročil g. Felicijan Podgornik z gdč. Luiso Tagliaferro. — V Montigny/Sambre je bila 24. 5. poroka gdč. Gizele Balentin z domačinom g. Ernestom Willemyns. — Bog jim daj srečo!

V Montigny/ Sambre so v maju p o k o p a l i g. Jož. Pavšiča, roj. 1902. v Lokovcu nad Kanalom.

Tudi v našo okolico pridejo zopet fantje s Koroškega. Žal gredo mimo nas med tednom. Vendar jih bo šel poslušat prav gotovo vsak, ki ljubi lepo slovensko petje. Take redke prilike za zdravo razvedrilo se ne sme zamuditi. Podrobneje boste pravočasno obveščeni.

Vse rojake prav lepo vabim tudi letos v Quaregnon k Lurški Materi božji. Romanje bo v nedeljo 17. avgusta. Na svidenje vam kliče slov. duhovnik. — Z. Reven, rue Ch. Dupret 17., Charleroi. Tel. 32.33.23. Doma ob petkih.

PRVA KNJIGA

ki je izšla v slovenščini v Belgiji, je verjetno knjiga Jerucovih VEČERNIH PESMI. Natisnila jo je tiskarna Arta v Louvainu. Knjižica je prikupna in jo krasi pet slik iz Slovenije. Podpirajmo slovensko knjigo na tujem s tem, da jo naročimo.

FRANCIJA

Ob nemški meji

POROČILO

Pisarne Jugosl. kat. Misije v Merlebachu
(6. junija 1952)

Iz raznih kolonij javljajo naši rojaki n o v o r o j e n e v mesecu aprilu in maju: Vsem staršem kot ljubim otročičem želimo mnogo zdravja in božjega blagoslova!

Enako iskreno čestitamo vsem n o v o p o r o č e n c e m iz raznih kolonij. — V torek 20. maja sta stopila pred oltar in prejela zakrament sv. zakona v Stiring-Wendel: naša pridna cerkvena pevka Kancilija Marija in Ivan Mauc. Naša ljuba Mati božja z Brezij, kateri je naša pevka tako lepo prepevala, naj jima da svoj materinski blagoslov! — V sredo 21. maja sta prejela zakrament sv. zakona v cerkvi v Schaff-

hausen v Sarre: Oto Luketič in Marija Knopp. Gospod Jezus, katerega sta pobožno prejela med poročno sveto mašo, naj ju vodi in podpira na novi poti.

SMRTNA KOSA žanje dalje:

Dne 30. 4. je umrl naš rojak: Franc Mirt iz Beninga (Moselle), rojen 24. 11. 1899. v Stari vasi pri Videm-Krško, pokopan cerkveno v soboto 3. 5. v Beningu. Sinu in hčerki izražamo iskreno sožalje, znanemu očetu pa želimo večni pokoj! Dne 28. maja je umrla po težki boleznini mati Albina Mrežar, poroč. Kilian v Stiring-Wendel. Zapušča moža in 3 otročiče. Pokopana je bila v soboto 31. maja v Stiring-Wendel popoldne. Dušo rajne priporočamo v molitev, sorodnikom pa izražamo iskreno sožalje.

Po raznih bolnicah, kakor tudi doma leži precej naših b o l n i h, katere lepo priporočamo v molitev!

Velik avtobus s 50 rojaki in prijatelji, slovenskim cerkvenim zborom iz Merlebacha, zastopniki „Triglava“ z zastavo se je podal 26. aprila iz Merlebacha k proslavi 25 letnice bivanja msgr. Zupančiča v Pas-de-Calais. Pot 900 km smo prav srečno naredili, gospodu monsignoru smo napravili veliko veselje. Njemu kakor tudi rojakom v severni Franciji, ki so tako gostoljubno sprejeli naše potnike, se tu še enkrat iskreno zahvaljujemo. Z najlepšimi vtisi s prošlave smo se srečno vrnili 28. aprila domov.

Dne 22. maja (Vnebohod) so z velikim avtobusom prihiteli k naši Materi božji z Brezij v Habsterdick rojaki iz Aumetza, Knutange, Algrange, Nilvange. Obenem z njimi so se udeležili lepe slovenske službe božje tudi rojaki iz Merlebacha, Jeanne d'Arca in drugih krajev. Lepo slovesnost smo zaključili popoldne ob 5. uri s petimi litanijami Matere božje. Pri njih so vsi kakor tudi dopoldne pomagali peti tamošnjemu cerkvenemu zboru pod vodstvom neumorne pevke Terezije Lenart iz Habsterdicka.

Ljuba Mati božja iz Brezij naj spremlja vse vaše korake in vam lajša življenje v raznih preizkušnjah.
Stanko iz Merlebacha

VABILA IZ MERLEBACHA

Jugoslov. pevsko društvo „Triglav“ bo v nedeljo 27. julija 1952. praznovalo 20-letnico obstoja. K tej proslavi so bila povabljeni mnoga društva, ki so se že v precejšnjem številu odzvala. S tem vabimo vse

rojake, da se udeležijo našega jubileja.

Spored: Ob 10. uri v kapeli Sv. Elizabete v Merlebachu sv. maša za žive in mrtve žlane „Triglava“. Društvo se udeležijo te maše z zastavo. — Pridigal bo msgr. Stanko Grims. — Od 13. do 14. ure: sprejem raznih društev. Zbirališče na Trgu v Freyminu. — Ob 15. uri: sprevod po mestu do dvorane Witkovski, kjer bo nato velika proslava z govori in nastopi pevskih društev. Zvečer velika veselica v gostilni in na vrtu Witkovski. Vsi rojaki ste vljudno vabljeni! Na veselo svidenje!

Kakor je predvideno, se bo mudil slovenski oktet iz **Koroške** v mesecu juliju v Merlebachu. Dan in program nastopa bo naznanjen točno po domačih časopisih. Že zdaj vabimo vse naše rojake k veliki udeležbi nastopa tega okteta, kjer bomo slišali najlepše slovenske pesmi.

AUMETZ

Na Vnebohod je šel Kristus v nebesa, mi pa v Habsterdick. Naše pevke so nekoliko ozdravele, tako da smo na binško nedeljo lahko peli pri maši. Nekaj naših fantov je pri vojakih. Se lepo obnašajo in nekateri imajo že „šarže“. Zadnjič enkrat smo se razgovarjali o edinosti. Eni so rekli, da voda in ogenj ne gresta skupaj, ker drug drugega uničita. Drugi so pa trdili, da s pravilnim ravnanjem ogenj vodo segreje in da se v taki vodi skuhajo dobra jedila. Brez drv, to je brez dobre volje, pa seveda ni ne ognja ne tople vode. Tako, vidite ljudje še takrat niso edini, ko se o edinosti pomenjujejo.

TUCQUEGNIEUX

Na binško nedeljo je bilo pri nas slovesno sv. obhajilo. Izmed slovenskih otrok sta ga opravili le-tos samo Gričarjeva Karolinca in Janežičeva Francka. Upajmo, da bosta ostali ves čas svojega življenja dobri katoličanki in da se bosta — dasi na tujem — vedno zavedali, da sta hčeri slovenskih staršev in slovenskega naroda.

CRUSNES

V francoskih časopisih smo brali, da v departementu Ardeche večkrat nastopijo združeni pevski zbori ljudskošolskih dečkov in deklic, po 2000 in še več pevcev hkrati. Ta velikanski pevski zbor vodi Slovenka gdč. Vidic, hči fotografa g. Vidica iz

Slovenski krojač **FERDINAND TURŠIČ**, rue de Ham, Creutzwald (Moselle) izdeluje najmodernejše moške in ženske obleke po primerni ceni. Se priporoča.

Domača trgovina in čevljarna **ŠTEFAN LIZZI**, 13 rue de Forbach, Merlebach (Moselle) nudi veliko izbiro vsakovrstnih **aktovk, kovčkov**, priprav za potovanje, prvovrstno **usnje** in vse čevljarske potrebščine. — Potreba solidna — cene nizke.

Crusnes. Zbor večkrat poje tudi v radiu in je prejel že celo vrsto odlikovanj. Mladi gdč. Vidičevi iskreno čestitamo. Kakor smo mi ponosni na njo, tako naj bo tudi ona ponosna, da izhaja iz slovenskega naroda, ki je sicer majhen po številu, pa velik po svoji nadarjenosti, po delavnosti, zlasti pa po svojem trpljenju.

GIRAUMONT in MOUTIERS

Število naročnikov „Naše luči“ raste. Je prav tako! Čim več bo luči, tem več bo svetlobe in nič se nam ne bo treba bati, da bi krenili na napačno pot.

Pariz

Tukaj smo se zbrali Slovenci 8. junija z zastopniki dvanajstih drugih narodov v eni najlepših francoskih Marijinih cerkva: *v Notre Dame v Parizu*. Rektor jugosl. katol. misije g. Nace Čretnik nas je ob navzočnosti pariškega nadškofa msgr. Feltina spomnil na Marijine božje poti na Slovenskem. „Zahvalimo božjega Odrešenika za dar svete vere,“ je dejal. „Devico verno pa prosimo milosti, da bo naša vera vsak dan močnejša.“

Nato je pevski zbor iz Brouaya, ki je prišel za to priliko z msgr. Zupančičem v Pariz, odlično zapel pod vodstvom g. Pera pesem „Marija, skoz življenje“. Zvečer je pariški radio prenašal slovenski govor in vse petje naših pevcev. Napovedovalka je povedala, da so skupino slovenskih narodnih noš fotografi pred katedralo kar oblegali.

Naj omenim še to, da smo isto nedeljo dopoldne imeli slovensko službo božjo v cerkvi Marijine Čudodelne svetinje na Rue du Bac. Zatem smo si skupno ogledali glavne zanimivosti Pariza in opoldne skupno obedovali.

V Lurdu je na romanju **Ženske zveze** franc. Kat. akcije (60.000 udeleženk) konec maja zastopala Slovenka ga. Angela Grun-tar iz Comercy..

Severna Francija

ZAHVALA

Prijetna dolžnost mi je, da se najlepše zahvaljujem vsem sorojakom, ki so o priliki 25 letnice mojega bivanja med Slovenci v Pas-de-Calais pripomogli s požrtvovalnim sodelovanjem, z darili in voščili k lepo uspeli proslavi 27. aprila t. l.

Zahvala pripravljalnemu odboru za ves njegovo trud! Zahvala pevskim zborom iz Merlebacha, Bruay, Sallaumines in Lievin za njih krasno petje ter dramatičnemu odseku iz Bruay za lepo igro!

Kako bi se še posebno ne zahvalil onim, ki se niso ustrašili ne dolge poti ne stroškov in prišli k proslavi. So to moji sobratje pri delu za slovenske izseljence v Westfaliji, Angliji, Belgiji, Holandiji in močna skupina Slovencev iz Merlebacha s priljubljenima voditeljema msgr. Stankom Grimson in g. Jankovičem ter s pevskim zborom. Bog plačaj vsem!

Rojaki, storili ste koristno delo. Pohvalna obširna poročila v francoskih listih so ponesla slovensko ime v širšo javnost, kar je vsem v čast in v čast tudi naši dragi domovini.

Valentin Zupančič.

ROMANJE NA LORETTE

Dne 15. avgusta, na Vnebovzetje Device Marije, bo slovenski romarski shod na Lorette. Ob 10. uri je sv. maša s pridigo. Med sv. mašo poje letos pevski zbor iz Sallaumines. Nato kosilo in odpočitek v prosti naravi. Ob 2. uri popoldne so pete litanije Matere božje z blagoslovom.

Slovenskim izseljencem se je Loretska višina z lepo cerkvijo Matere božje jako priljubila. Vsako leto se snidejo na tej božji poti v velikem številu. Tu najdejo stare znance, se z njimi pogovarjajo par veselih ur na prijaznem griču.

LURD: Za prih. leto 1953 se pripravlja kolonija v Lievinu na romanje v Lurd. Kdor bi se želel pridružiti, naj že zdaj začne misliti na to, zlasti na prihranke za to dolgo pot. Podrobnejša navodila boste dobili ob svojem času.

ZIVLJENJE V KOLONIJAH

LIEVIN

Sv. krst sta prejela: Franc Gregur in Franc Sipek. Castitamo družinam, malima pa želimo božjega blagoslova! — 10. maja je umrl Vladimir Kunej, star 30 let. Bolehal je več let na težki živčni bolezni. Naj počiva v miru!

Ker ni lahko dobiti novih šmarnic, smo brali letos razlago litanij Matere božje od P. Kazimira Zakrajška v ameriški „Ave Mariji“. Tako ta veliki prijatelj izseljencev še vedno deluje med njimi.

BRUAY

Poročili so se: Milan Ljubi z Ivanko Jurak in Golob Ivan z Gizelo Coron. Bilo srečno! — Kako so se naši pevci v narodnih nošah postavili v Parizu, vam povemo več kdaj drugič.

Posebno pohvalo zasluži slovenska kolonija v Bruay, ker je kot vsa leta tudi letos vsak večer imela sama v maju šmarnice. Posnemanja vredno, zlasti tam, kjer ni slovenskega duhovnika v bližini.

MERICOURT

Poročila sta se 24. maja Vinko Razložnik in Albi-na Oblak. Mlademu slovenskemu paru želimo vso srečo! — V maju smo imeli tudi pri nas večkrat šmarnice.

HOLANDIJA

Mi v Holandiji imamo svoj domači razmnoženi listič „Glasnik Marije Pomagaj“. Tam zvemo vedno, kdaj bo kje kakšna naša prireditel. Odkar izhaja tiskan izseljeniški list „Naša luč“, radi vzamemo v roke tudi to, saj nam pove, da je tudi drugod še korajža, ne samo pri nas. Včasih se ob tem listu tudi do srca nasmejemo. Razširiti ga bo morali še bolj, ker ga še marsikdo ne bere.

Tukaj smo pokopali 27. 4. v Eygelshovenu g. Ivana Kavčiča, roj. 1879. v Cerkljah. V Holandiji je bival od l. 1914. Zadnja leta je ohromel in mnogo trpel.

Podoba Marije Pomagaj smo postavili na stalen oltar v Heerlenu in odkrili rajnemu p. Teotimu spominsko ploščo, ki bo pričala zanamcem o njegovem požrtvovalnem delu za nas.

Po stari navadi smo hodili tudi letos k našim šmarnicam. V mesecu maju je bil Materinski dan v Eygelshovenu. Fantje so se učili za ta dan igrice „Zakleta soba“, „Dva gluha“ in „Spomenik“. Bila je to tudi prilika za prvi nastop v javnosti dveh zborov: „Škrjančka“ iz Eygelshovena in „Glas v tujini“ iz Lindenshevela.

Naša dekleta so sodelovala pri razstavi ročnih del, ki je bila meseca maja v Kastel Hoensbroek. Ko govorim že o dekletih, ne smem pozabiti zapisati, da so naročile s Koroškega izvrstno učiteljico za kuhanje Milko Hartmanovo. Vsak večer, enkrat v Heerlerheide, drugič v Eygelshovenu kuhajo, da je veselje. Učiteljica se je pa tudi že nekaj naučila pri nas. Videla je, da se holandske ženske ne ukvarjajo rade s kuho, posebno ne s takimi jedili, ki zahtevajo veliko dela. Dalje je spoznala, da slovenski okus z našimi začimbami silno ugaja (žal) tudi holandskim ženinom...

NEMČIJA

Zborovanje: Prišel je čas, da se tudi mi kaj zganemo. Dne 18. maja smo imeli v veliki cerkvi sv. Lamberta v Gladbecku zopet slovensko službo božjo. Slišali smo šmarčni govor v našem domačem jeziku. Pridigli so sledile litanije. Po tej lepi majniški slovesnosti smo se zbrali za zborovanje. Prišli smo do zaključka, da je treba po zgledu naših rojakov v Holandiji, Franciji in drugod spet začeti z društvenim delovanjem. Sestavili smo odbor društva sv. Barbare. Vanj so prišli gg. Jožef Dobravec, Jože Kranjca in Anton Štrajhar. Odbor rožnovenske bratovščine pa sestavljajo gospe Ana Kamphova roj. Kostanjevic, Marija Česko in Frančiška Berlec.

Kevelaer. Pred nami je sedaj skupno romanje Slovencev iz Nemčije in Holandije v Kevelaer, ki se bo vršilo na Marijino Vnebovzetje, dne 15. avgusta. Kdo se ne spominja nepozabnega dne, ko je pokojni ljubljanski škof Jeglič pripeljal l. 1921. slovenske izseljence v to slavno svetišče. 42 izseljenskih zastav nam je takrat delalo čast! In na isti dan, ko bo letos naše romanje, se je zbralo l. 1934. pod vodstvom mariborskega pokojnega škofa Tomažiča okoli 1500 Slovencev v Kevelaerju. Lepi nepozabni dnevi! Zato poročajmo letos znova tja! Letos bo tam še druga izredna slovesnost. Pri Mariji se bomo spomnili jubileja g. Tensunderna, ki slavi sedaj 40 let mašniškega delovanja. Iz Holandije bodo prihitali tamkajšnji pevski zbori in naši znanci.

Pišite znancem po drugih krajih! Naj pridejo 15. avgusta v Kevelaer! Povabite vse rojake, ki jih poznate. Na veselo svidenje pri Mariji v Kevelaerju ob slovenski pesmi!

Moers-Meerbeck: Umril je g. Peter Pirc iz Narina pri št. Petru na Krasu, star 83 let, previden s sv. zakramenti. Naj počiva v miru! Zalujočim ostalim naše sožalje.

Rom - pom - pom

Kaj je to? O, nič hudega, le urednik bi imel rad tudi besedo. Potožil bi rad, da bi mu od srca odleglo. Pomislite, zadovoljiti tako veliko družino, kot je naša, ni so mačkine solze.

Enega potolažiš, že drugi prosi. Premajhen je list, da bi mogli vse objaviti. Eni so morali to pot počakati, drugi so dobili malo manj v skledo. Eni bi radi, da bi pisali o politiki, a na splošno željo tega ni mogoče. Razume se, da zato vseeno svojo zemljo in svoj narod — doma in na tujem — ljubimo. S poukom in razvedrilom mu hočemo služiti in pisati hočemo po resnici, ne pa lagati ali zakrivati.

Povedati moramo tudi, da dobivamo od vseh strani priznanja. „To je naš list,“ pravijo. „Tega nam je manjkalo. Vsaj zveš, kaj je novega.“ „Vsak mesec bi ga radi brali,“ pišejo.

Na tem mestu se prav pristrčno zahvalimo vsem, ki so dali svoj dar za list. Nekdo je hudomušno pripomnil, da bi za može raje zapisali, koliko litrov vina stane list na leto, a je težko, ko so vina tako različna po različnih deželah. Tole Vam svetujemo: Najbolje je takrat dati kaj za list, ko si dobre volje. Vsi za list, list za vse!

V vseh zadevah glede lista se obračajte na poverjenike po raznih deželah. Lahko tudi pišete naravnost na „Naša luč“, Viktringer Ring 26. Celovec — Klagenfurt, Kärnten, Austria.

Bratje, veseli vsi,
pesem zapojmo mi,
od lista našega,
ki vse nas rad ima!

Naša luč

izide vsak drugi mesec. Obiskuje Slovence po Zapadni Evropi. — Založila Družba sv. Mohorja v Celovcu. Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Tiskala: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu.